

**OHNIVÉ JEZERO A
DRUHÁ SMRT**

RAY FOUCHER

Ohnivé jezero a druhá smrt

napsal Ray Foucher, březen 2021

<https://characterofGod.org>

Vydala služebnost

Poznámka k distribuci:

Tato e-kniha může být volně šířena, ale jen jako originál, v nezměněném formátu PDF.

Pokud není uvedeno jinak, všechny obrázky pocházejí z *webu stock.adobe.com*

Obsah

Úvod.....	4
Zaprvé, první smrt při Druhém příchodu.....	5
Emoční trýzeň těch ztracených	6
Jaká je podstata onoho trýznění?	7
Konec tisíciletí neboli Milénia	9
Ohnivě jezero	10
Oheň jako symbol	13
Pohltil, strávil	17
Jejich tělo bude uhnívat	19
Boží láska se zjevila jako nikdy předtím	23
Zkušenost těch ztracených v ohnivém jezeře	26
Dokázali byste před Bohem stát bez pocitu lehkého “Horka”?	30
Oheň od Boha?.....	31
Více překroucené pravda	33
Stravující oheň pro ty spasené.....	33
Pár záchytných bodů z hebrejštiny	34
Ta Druhá smrt a charakter Boha	36
Souhrn.....	41

Úvod

Všichni jsme si vědomi své vlastní smrtelnosti; smrt, stejně jako daně, tyhle dvě věci jsou jisté. Avšak věřící v Bibli vidí naději ve vzkříšení k věčnému životu ve druhém příchodu Ježíše Krista. Ale smrt, ta první smrt, není konec pro ty, kdo jsou ztraceni. Ještě také dojde ke vzkříšení ztracených, k tomu druhému vzkříšení, následujícím po Miléniu (tisíciletí), po kterém bude následovat konečný soud a ta Druhá Smrt, která už je věčná. Tato studie se bude zabývat touto Druhou smrtí a z Bible bude odvozovat, jak k ní dojde. Rovněž bude uvažovat o Ohnivém jezeře, které kniha Zjevení dává do roviny s tou Druhou smrtí (Zjevení 20:14). Většina čtenářů zjistí, že existují určité významné rozdíly od toho, čemu se kdysi naučili. Je učiněn každý pokus, aby se Bible vysvětlovala Bibli. O tomhle přemýšlejte jako o druhém názoru na tu Druhou smrt a prosím, uvažujte nad tím s modlitbou.

Zde je onen verš, který je nejčastěji spojovaný s příčinou druhé smrti:

*“Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, **ale z nebe sestoupil oheň od Boha a pohltil je.**” (Zjevení 20:9, NBK)*

Pro člověka, který by chtěl žít věčně, může být téma Druhé smrti děsivé. Druhá smrt se odkazuje na konečnou záhubu ztracených; oni přestanou existovat, už nikdy nebudou žít a přijdou o ten věčný život, který ve srovnání s krátkým životem na Zemi je vším. Ve srovnání s věčným životem je náš pobyt na zemi nevýznamný kromě skutečnosti, že během něho my určujeme, zda získáme nebo nezískáme věčný život. Nejdůležitější věcí v tomto životě jsou rozhodnutí, která uděláte ohledně toho dalšího života.

Dříve než půjdeme do scénáře Druhé smrti, pojďme se zamyslet, co se stane při druhém příchodu, který do toho ovšem vtahuje tu první smrt. Snad se můžeme naučit něco, co pomůže porozumět té Druhé smrti.

Zaprvé, první smrt při Druhém příchodu

Zde je verš, který hovoří o tom, co se v té době stane:

*“a říkali těm horám a skalám: „Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránka!”
(Zjevení 6:16)*

Proč ti ztracení budou volat na hory a skály, aby na ně padly? Budou se bát „Beránkova hněvu“ kvůli duševní úzkosti, kterou jim způsobil. Zdá se, že tohoto se budou bát více, než být fyzicky rozdrčen a zabit padajícími skálami. Je nepravděpodobné, že by všichni skutečně vyřkli přesná slova, která jim byla v tomto verši připsána; tato slova spíše popisují jejich duševní stav a očekávání, protože si uvědomují, že ve skutečnosti přišel konec světa. Ta volání, aby je přikryly skály a hory, vycházejí z intenzivně bolestivých emocí lítosti, hanby a zděšení kvůli jejich slovům a temnotě jejich charakterů (povah).

Tato duševní utrpení se poněkud odráží ve zkušenosti Ježíše na kříži. Co mu způsobilo více utrpení – ty fyzické rány nebo duševní útrapy?

Co Kristus řekl na kříži? Bylo to:

“Otče, proč jsem tak bolestně mučen?”

nebo

“... proč jsi mne **opustil?**” (Matouš 27:46)

Tohle dává obrázek o relativní míře fyzické vs duševní utrpení v Ježíšově zkušenosti. V případech těch, kdo odmítli spasení to bude něco podobného.

Emoční trýzeň těch ztracených

Zde je verš popisující, co se stane s těmi ztracenými:

*“bude také pít z vína Božího rozhorlení, které je nalito neředěné v číši jeho hněvu; a bude **mučen** v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem.” (Zjevení 14:10)*

Tohle by mohlo odkazovat jak na trýznění při Druhém příchodu, tak na trýznění prožívané na konci Milénia neboli tisíciletí (v podstatě toho Třetího příchodu Kristova). Obě se vyskytují v časové budoucnosti, kdy jsou dáována poselství ze Zjevení kapitoly 14. Beránek a andělé, ti jsou nepochybně všichni přítomni při obou příležitostech.

Je důležité poznamenat, že počet těch ztracených, kteří budou přítomni v době Druhého příchodu uvedeného výše ve Zjevení 6:16, bude malý vzhledem k počtu nespasených ze všech věků, kteří budou vzkříšeni při druhém vzkříšení na konci

Milénia (tisíciletí) a kteří budou přítomni soudní scéně u onoho velkého bílého trůnu ze Zjevení 20. kapitoly. To trýznění bude extrémnější na konci Milénia, kdy ti ztracení ve skutečnosti spatří Nový Jeruzalém, domov těch spasených, a oni si uvědomí, že skrze vlastní volbu přišli o věčný život.

Pokud ztrácíte věčný život, tak ztrácíte všechno

Jaká je podstata onoho trýznění?

To slovo přeložené jako „mučen“ ve Zjevení 14:10 je z řeckého slovesa „basanizo“ (viz číslo ve Strongově konkordanci G928). Zde jsou příklady jeho použití:

*“Obyvatelé země se nad nimi budou radovat, budou jásat a navzájem si posílat dary, protože tito dva proroci **trýznili** (číslo ve Strongově konkordanci G928) obyvatele země.” (Zjevení 11:10, CSP)*

Zdá se pravděpodobné, že to trýznění od těch dvou proroků je více trýzněním svědomí kvůli předkládané pravdě než jakýkoli druh fyzického utrpení. (Symbol ohně bude v této studii vysvětlen o něco dále.)

*“(Neboť tím, co viděl i slyšel ten spravedlivý, když mezi nimi bydlel, těmito bezzákonými skutky **mučil** (číslo ve Strongově konkordanci G928) den za dnem svou spravedlivou duši.)” (2 Petrova 2:8)*

“Ten spravedlivý“ byl Lot a verš popisuje (za použití stejného slova „basanizo“), jeho reakci na bezbožnost Sodomitů.

“Lod' již byla od země vzdálena mnoho stadií, zmítána^{t16} vlnami, protože vítr vál proti ní.” (Matouš 14:24, CSP)

^{t16} ř.: mučena

Matouš říká, že loď byla „zmítána“ (ze stejného původního slova), ale byli to „obyvatelé lodi“, kteří byli „mučeni/trýzněni;“ pociťujíc duševní utrpení kvůli očekávání, že by v té bouři mohli zemřít. Marek to spíše popisuje jako, že učedníci byli ti trýzněni - opět pomocí stejného originálního slova:

*“Uviděl je, jak se **trápi** [G 928] při veslování, neboť vítr vál proti nim. Okolo čtvrté noční hlídky přicházel k nim kráčeje po moři a chtěl je minout.” (Marek 6:48)*

První definice slova *basanizo* [G928] je:

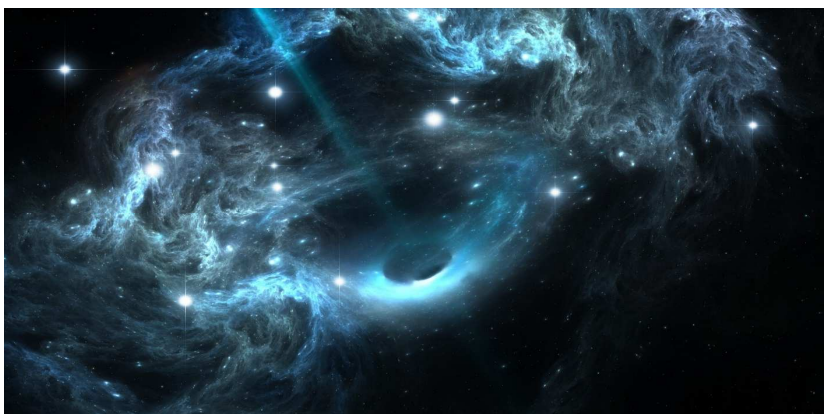

“testování (kovů) pomocí prubířského (zkušebního) kamene, což je černý křemičitý kámen používaný ke zkoušce čistoty zlata nebo stříbra podle barvy pruhu, který se na kameni vytvoří, třením kterýmkoli z kovů.” (*Online Bible Greek Lexicon*)

Pomyslete na „zlato očištěné v ohni.“ Toto „trýznění“ lze považovat za použití prubířského kamene. Je to test, zkouška hodnocení charakteru nebo vhodnosti pro nebe. Jedná se zejména o zjevení samotným

ztraceným (Bůh již zná jejich stav a osud) jejich odsouzení v důsledku jejich hříchů.

Dokážete si představit být v této situaci a začít chápat, že jste zahodili věčný život, protože jste zahodili šanci na volbu? Ta lítost a duševní trýzeň by byly naprosto zdrcující.

Ztratit věčný život by bylo něco jako černá díra. Člověk do ní jde - Druhé smrti – aby se nikdy nevrátil; aby již nikdy nežil

¹ Obrázek prubířského kamene použit s laskavým svolením *VanDijk-Toetsstenen.nl*

Konec tisíciletí neboli Milénia

Na konci Milénia, bude druhé vzkříšení, ve kterém budou ti ztracení postaveni do zkušenosti toho, co se běžně označuje jako soud velikého bílého trůnu (Zjevení 20:11). Tady je opět verš, který se běžně chápe tak, že popisuje tu Druhou smrt; konečné zničení těch ztracených:

“Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale z nebe sestoupil oheň od Boha a pohltil je.” (Zjevení 20:9, NBK)

Je důležité si povšimnout, co Zjevení 20:9 říká a co neříká. Ono říká:

- ti ztracení (ti, kteří byli vzkříšeni z verše 5)
- vystoupili z celé Země
- obklíčili svaté město (v kontextu Nový Jeruzalém)
- a byli pohlceni nebo stráveni
- ohněm od Boha (ta nejvíce diskutovaná část)
- z nebe

NEŘÍKÁ:

- co je přivádí k tomu, aby přišli k tomu městu,
- co se děje mezi obklíčením města a sestoupením ohně,
- v jakém stavu ti ztracení jsou, když oheň skutečně padá

Je zřejmé, že Zjevení vynechává mnoho podrobností. Musíme si uvědomit, že ta myšlenka, že se jedná o fyzický oheň, který je zabijí, je domněnka. Ona neříká, že - by to mohl být jen očistný oheň, který spálí mrtvolky a jiné zbytky hříchu. Zda ten oheň skutečně způsobí smrt, nebo ne, to může být zjištěno pouze jiným výrokem Písma.

Domněnky jsou nebezpečné – ony uzavírají mysl pro další možnosti

Je zajímavé, že většina starověkých rukopisů a moderních překladů Bible nemají ta slova „od Boha“ v citátu Zjevení 20:9.

“Z nebe sestoupil oheň (slova 'od Boha' mají pochybnou autoritu) a pohltil je.” (Ellicottův komentář pro anglické čtenáře)

Zde je příklad jedné z mnoha moderních Biblí, která vynechává slova „od Boha“:

“Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale z nebe sestoupil oheň a pohltil je.” (Zjevení 20:9, B21)

Ohnivě jezero

Podívejme se na více citátů Písma. Tento verš udává definici Druhé smrti:

“A smrt a hádés ⁵⁶⁷ byly uvrženy do jezera ohně: toto je ta druhá smrt ⁵⁶⁸, jezero ohně.” (Zjevení 20:14, MPCZ)

[567] Viz Mt.11:23. [568] N. „tato druhá smrt je

V tomto verši je Ohnivě jezero přirovnáváno k té Druhé smrti. Smrt je událost nebo zážitek, nikoli místo, i když, samozřejmě, až smrt nastane, lidé někde budou. Podobně „peklo“ („hades;“ G86) odkazuje na stav mrtvých, nikoli na místo fyzického trápení. (Viz Skutky 2:31, Zjevení 20:13 a uznejte, že v Lukášovi 16:23 se mluví v podobenství, ne aby učil o věčném trýznění, ale aby to dotáhnul až k ústřednímu tématu ve verši 31) .

Tento verš uvádí další podrobnosti:

*“Avšak bázlíví, nevěřící, ti, kdo propadli modlářské ohavnosti, vrahové, smilníci, kouzelníci, modloslužebníci a všichni lháři mají svůj **díl** [řecky: meros, Strongovo číslo G3313] v jezeře, které hoří ohněm a sírou, **což je smrt druhá.**” (Zjevení 21:8)*

Slovní spojení "mají svůj díl" zdá se naznačuje, že tito lidé se této události zúčastní nebo ji zažijí. Je to „mají svůj díl“ nikoliv, „mají své místo“.

Ohnivě jezero je ta Druhá smrt

Že jde o zkušenost/zážitek, podporují následující verše, které pomáhají definovat význam slova „podíl“. Slova přeložená z řeckého „meros“ jsou vyznačena zde:

*“I oddělít jej, a **díl** jeho položí s pokrytci. Tamť bude pláč a škřípení zubů.” (Matouš 24:51, BKR)*

*“Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nemáš se mnou **podíl**.” (Jan 13:8, CSP)*

*“Ať vás proto někdo nesoudí v jezení nebo v pití nebo v **části** slavnosti nebo nového měsíce nebo sabatů” (Koloským 2:16, NK)*

“V části” nebo v podílení se v něčem. Všimněte si, že ta výtká v Koloským je, aby vás žádný člověk nesoudil za **účast/podíl ve** svátku spíše než za **nepodílení se v něm**.

*“Blahoslavený a svatý, kdo má **podíl** na prvním vzkříšení; nad těmi druhá smrt nemá pravomoc, nýbrž budou kněžými Božími a Kristovými a budou s ním kralovat tisíc let.” (Zjevení 20:6)*

Slovo „podíl“ ve verších výše uvedených naznačuje, podílet se / účastnit se nebo prožívat něco (nějakou událost), spíše než být na nějakém místě, zeměpisné lokaci.

Zde je definice toho původního řeckého slova z Bible online:

3313 merov meros mer'-os

ze zastaralé, ale primárnější formy meiomai (získat jako sekci nebo přidělení-parcelu); TDNT-4: 594 585; nn

AV-část 24, podíl 3, pobřeží 3, jménem 2, respekt 2, různé 9; 43

1) část

1a) část splatná nebo přiřazená jednomu

1b) los, osud

2) jedna ze základních částí celku

2a) částečně, z části, do jisté míry, do určitého stupně, pokud jde o část, jednotlivě, individuálně

2b) jakékoli konkrétní, v tomto ohledu, se zřetelem

Voda, v prorocké řeči Písma, může být symbol lidí, konkrétně velké skupiny lidí, jak je to použité v knize Zjevení. V tomto verši jsou vody přirovnávány k lidem, ke spoustě z nich :

*“Ještě mi řekl: „**Vody**, které jsi viděl, kde ta smilnice sedí, **jsou lidé** a zástupy, národy a jazyky.” (Zjevení 17:15)*

V tomto verši se „hlas velkého množství“ používá souběžně s „hlasem mnoha vod“, což mezi nimi naznačuje vazbu:

*“A uslyšel jsem jakoby **hlas velkého zástupu** a jakoby **zvuk mnohých vod** a jakoby zvuk silných hromů: „Haleluja, ujal se kralování Pán, náš Bůh, ten Všemohoucí.” (Zjevení 19:6)*

V prorocích Bible, “vody” můžou představovat lidi

Takže to „Ohnivě jezero“ mohl být způsob, jak popisovat velké množství lidí shromážděných společně a jak procházejí (podílí se / účastní se) jistou zkušeností, která zahrnuje oheň v nějaké formě.

Oheň jako symbol

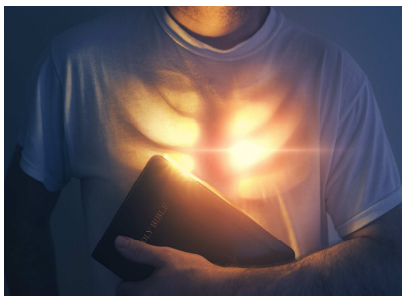
Oheň nemusí být nutně jen doslovný. Bible, zejména kniha Zjevení, používá mnoho slov symbolicky. Zde je několik veršů, které používají slovo „oheň“ symbolicky:

“Proto takto praví Hospodin, Bůh zástupů: Protože jste mluvili toto slovo, hle, svá slova učiním ve tvých ústech ohněm a tento lid dřívím a stráví je.” (Jeremiáš 5:14)

“Cožpak není mé slovo jako oheň...” (Jeremiáš 23:29)

“Z výšiny poslal oheň do mých kostí...” (Pláč 1:13)

“Kdo vydrží den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se ukáže? Vždyť on je jako zlatníkův oheň a prادلákův louh” (Malachiáš 3:2)

“Já vás křtím ve vodě k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já; jemu nejsem hoden ani nést sandály. On vás bude křtít v Duchu Svatém a ohni” (Matouš 3:11)

Toto promluvil Jan Křtitel k věřícím. On nemluví o lidech, kteří by byli ponořeni (ve smyslu „pokřtěni“) do doslovného ohně.

„Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi; a jak chci, aby se již vznítit!“ (Lukáš 12:49)

Ježíš zde mluvil v přeneseném slova smyslu. Kde, je-li to vůbec zaznamenáno, Ježíš nechal během svého života na Zemi sestoupit z nebe oheň? Když tohle Jeho učedníci navrhli, On je pokáral:

*“Když to viděli jeho učedníci Jakub a Jan, navrhli: “Pane, máme jako Eliáš přivolat oheň z nebe, aby je pohltil?” Ježíš se obrátil a okřikl je: “Nevíte, **jakého máte ducha!** Syn člověka přece nepřišel zmařit lidské životy, ale spasit je.” Šli tedy do jiné vesnice.” (Lukáš 9:54–56, NBK)*

Toto pokárání, samozřejmě naznačovalo, že s takovým duchem, nebo způsobem myšlení, tam bylo něco v nepořádku, to by napovídalo takovému jednání.

Je to podobné jako u Matouše 10:34-36, kde je o Ježíšovi řečeno, že přinese meč. On však nepřivedl doslovný meč, ale ta zpráva, jíž přinesl, kvůli reakci lidí na ní, vskutku způsobila rozdělení. Stejně tak Kristus nepřinášel oheň, ale ty pravdy, které sdílel, tak ty přinesly obrazný oheň do myslí lidí. Zde je verš, který používá oheň tímto způsobem:

“Ale: „Jestliže má tvůj nepřítel hlad, dávej mu jíst, a má-li žízeň, dávej mu pít; když to budeš činit, nasypeš žhavé uhlí na jeho hlavu.” (Římanům 12:20)

Je tohle v souladu s „milujte své nepřátele“? Není, pokud se jedná o doslovný oheň. Ale pokud jde o usvědčení svědomí osoby a doufejme, obrácení jí k Bohu, pak to v souladu je.

“Dílo každého se stane zjevným. Ten den je ukáže, neboť se zjeví v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké je.” (1 Korintským 3:13)

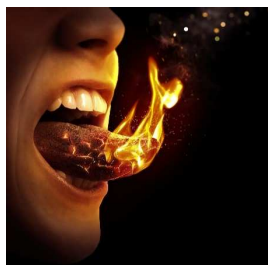
Doslovný oheň doslova neodhalí dílo, on ho zničí. Tento verš je velmi konzistentní s definicí slova „basanizo“, jak je uvedeno výše (strana 8) - prostředek vyzkoušení nebo odhalení kvality. Zde je několik dalších symbolických použití ohně:

“Nýbrž jakési hrozné očekávání soudu a žár ohně, který bude stravovat odpůrce.” (Židům 10:27)

“Tak i jazyk je malý úd, ale honosí se velkými věcmi. Hle, jak malý oheň, a jak velký les zapálí!” (Jakub 3:5)

Ten oheň zde hovoří o výsledku vyslovených slov, ať už pro dobro nebo zlo.

I jazyk je oheň, svět nepravosti; jazyk je mezi našimi údy ten, který poskvvrňuje celé tělo, zapaluje běh našeho života a sám je zapalován Gehennou.” (Jakub 3:6)

*“Vaše zlato a stříbro zrezavělo a jejich rez bude na svědectví proti vám a stráví vaše těla **jako oheň**. Nashromáždili jste si v posledních dnech.” (Jakub 5:3, CSP)*

Bohatství, jež jste si nashromáždili „stráví vaše tělo“. Zdá se, že tohle je paralelní s tímto veršem:

“Svou tvrdostí a nekajícím srdcem si shromažďuješ hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého Božího soudu.” (Římanům 2:5)

Zde je ještě více očividně symbolických použití ohně:

*“Milovaní, nedivte se té **výhni zkoušek** mezi vámi, která vám nastává, jako by se vám dalo něco divného” (1 Petrova 4:12)*

*“Andělu sboru v Thyatirech napiš: ,Toto praví Syn Boží, který má oči jako **plamen ohně** a nohy podobné bronzu” (Zjevení 2:18)*

“Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl, bílé šaty, aby ses oblékl a neukázala se hanba tvé nahoty, a mast k pomazání svých očí, abys viděl.” (Zjevení 3:18)

Jistě že 1 Petrova 4:12 a Zjevení 3:18 neříkají, že ti spravedliví budou mít své charaktery zprubovány doslovným ohněm. Ti ztracení také projdou závěrečnou zkouškou charakteru (i když ta může být spíše ukázkou toho, že volba již byla provedena), která je podobně popsána jako zapojení (i obrazného) ohně a v tomto procesu budou snášet trýznění („basanizo“) myslí.

“Uviděl jsem něco jako skelné moře smíšené s ohněm a ty, kteří vycházeli vítězni z moci té šelmy, z moci jejího obrazu i z moci čísla jejího jména; stáli na skelném moři, měli Boží harfy.” (Zjevení 15:2)

Z veršů výše je zřejmé, že „oheň“ v Písmu je často používán v symbolickém smyslu. Proč by ten oheň, který přichází od Boha, aby „pohltil“ ty ztracené ve Zjevení 20:9 nemohl také být symbolický? Ta možnost by se měla minimálně prozkoumat. Jak ale symbolický oheň mohl někoho „pohltit/strávit“? Možná i toto slovo také musíme prostudovat.

Vytušil jsem, v mé vlastní zkušenosti s ostatními lidmi, že čím více bylo nějakému člověku osobně ublíženo v životě, tím větší je pravděpodobnost, že bude pohlížet na Boha jako na odsuzovačného a bude používat oheň způsobem odsuzovačným, trestajícím. Následující diskuse o ohni se zde jeví jako docela vhodná:

*“Mám za to, že abychom porozuměli našemu anglickému (tedy i českému) překladu Bible, musíme vědět něco o kultuře lidí, kteří psali ten originál ve svých rodných jazycích.” **Aramejšтина, hebrejšтина a řečtina jsou vysoce obrazné, třeskatě expresivní jazyky, plné mnoha druhů idiomatických výrazů a obrazců řeči.** Zejména zvyky semitských národů jsou pro západní mysl zcela cizí. Pokud máme porozumět významu slova „oheň“ v Bibli, potom musíme porozumět tomu, jak oni slovo „oheň“ použili.*

Na semitském Středním východě je oheň v první řadě symbolem božství. Je to symbol samotného Jahveho. Bůh projevující se ve fyzickém ohni může být pozitivní soud, jako když přišel zasvětit Šalomounův chrám, nebo to může být negativním soudem, jako když Bůh pohltil Áronovy syny, když přinesli „cizí oheň“. Tím, že jsme bytostmi, které se rychle stanou bázlivými, tak máme tendenci zabývat se negativní stránkou věcí, a tak obvykle spojujeme božský oheň s hněvem. (Leviticus 10:1) Tohle byla závažná chyba církve po většinu doby její existence.

Je zajímavé si všimnout, že čím více odsuzovačný, pomstychtivý, zákonický, ritualistický a fundamentalistický člověk je, tím větší je pravděpodobnost, že bude pohlížet na oheň jako na Boží trest. Pro něj je obtížné vidět oheň jako pozitivní symbol Boha. Pro tento způsob myšlení oheň obvykle znamená peklo, ohnivě jezero a věčný trest. Na druhou stranu, čím láskyplnější, milosrdnější a soucitnější se člověk stává, tím je pravděpodobnější, že vidí oheň jako symbol lásky, horlivosti a posvátnosti. Oni jsou „pro Boha v jednom ohni“, tak to je výraz používaný v pozitivním smyslu.”

(ze stránek www.tentmaker.org/BreakingBread/1.html, zdůraznění přidáno mnou)

Pohltit, strávil

O ohni ze Zjevení 20:9 se říká, že „pohltit“¹ ty ztracené, což zní jako fyzické zničení. Ale jedna z definic pro to slova v originále („katafágo“ Strongovo číslo H2719) je:

*“o vysílení síly těla a mysli pomocí **silných emocí**”*

Zde je několik dalších použití stejného slova:

*“Jeho učedníci si vzpomněli, že je napsáno: „Horlivost pro tvůj dům **mne strávil.**” (Jan 2:17)*

¹ Colův překlad - strávil; BKR - spálil

*“Jestliže se však navzájem koušete a **požíráte**, dávejte si pozor, abyste nebyli jeden druhým pohlceni.” (Galatským 5:15)*

Zdá se tedy, že to může být a že to je použito k popisu i jiných věcí než fyzické destrukce. Tato pasáž by nám měla poskytnout vodítko o býti pohlcen, stráven:

*“Nato Áronovi synové Nádab a Abihú vzali každý svou kadidelnici, dali do nich oheň, položili na něj kadidlo a přinesli před Hospodina cizí oheň, jak jim nepřikázal. I vyšlehl oheň od Hospodina a **strávil**^a je; zemřeli před Hospodinem. ... Mojžíš zavolal Míšaela a Elsáfana, syny Áronova strýce Uziela, a řekl jim: Přistupte a odnesťte své bratry od svatyně na místo ven za tábor. Přistoupili tedy a **odnesli je v jejich suknicích** na místo ven za tábor, jak řekl Mojžíš.” (Leviticus 10:1-2, 4-5) ^a Nu.16:35//*

Všimněte si, že ač je „pohltil“ oheň, jejich těla přesto nebyla spálena a dokonce jejich oděv byl netknutý.

Pilní studenti Bible berou do úvahy kontext a biblické definice slov, jako jsou „věčný“ a „trvalý, věčný“, aby určili, že „pekelný oheň“, ve skutečnosti nehoří bez konce (viz například, jak Chana zasvětila Samuele „navždy“, což znamená „po všechny dny, co bude žít“; 1. Samuelova 1:22, 28). Totéž by měli udělat s tímto a dalšími způsoby použití slov jako „pohltil/strávil“.

Zde je další dobrý příklad toho, jak Bible takové výrazy používá:

“Podobně Sodoma a Gomora a okolní města, která stejným způsobem jako oni plně propadla smilstvu a odešla za jiným tělem, jsou předložena jako příklad, když nesou trest věčného ohně.^e” (Juda 7) ^e Mt.25:41; 2Te.1:8; Žd.10:27; 2P.3:7; Zj.20:10~

Sodoma a Gomora ale již nehoří. Tohle je dobrý verš, který ukazuje, že to není samotný oheň, ale jeho účinky, které jsou věčné. Pokud by lidé podobně nechali Bibli definovat další výrazy, přiblížili by se o kousek k pochopení biblické pravdy.

Podívali jsme se na slova „oheň“ a „pohltil, strávil“. A teď, pojďme zauvažovat nad frází „bude uhnívat.“

Jejich tělo bude uhnívat

Tento úsek je hrozně-znějící představa konečného osudu těch ztracených na konci Milénia:

*“A toto bude rána, kterou Hospodin postihne všechny národy, jež vytáhly do boje proti Jeruzalému: Jejich **tělo** bude uhnívat, zatímco budou stát na nohou, jejich **oči** jim budou zahrňovat v důlcích a jejich **jazyk** jim bude zahrňovat v ústech.” (Zachariáš 14:12)*

Mluví se tu o fyzickém strávení? (Slovo „postihnout“ je také používáno v Bibli v tom smyslu, **aby se přitáhla něčí pozornost**. Viz <https://characterofgod.org/smite-smote-definition/>) Někteří to viděli jako, že lidé jsou vystaveni explozi neutronové bomby. Zde je takový popis:

“Když tato bomba vybuchne, uvolnění neutronů je pro člověka a jakýkoli jiný živočišný život kolem něj smrtelné.” ...Pokud jste v okruhu výbuchu, tak to, co se vám stane, se strašidelně podobá tomu, co popisuje Zachariáš ve 14. kapitole svého proroctví. Jakýkoli druh těla je zničen jakýmsi procesem tavení, protože uvnitř něho jsou zničeny všechny atomy. Takže Zachariášův popis něčeho, čemu bude uhnívat tělo, oči a jazyk je často srovnáván s tím, co se děje při výbuchu neutronové bomby.”

(www.calvarychapeljonesboro.org/prophecynews/zechariah-14-neutron-bombs-and-gods-ultimate-purpose-for-israel)

Jako vždy však musíme zvážit, zda má Bible svou vlastní definici a zda se liší od populárního chápání.

Slovo „uhnívat“ je z hebrejského slova „maqaq“ (Strongovo číslo H 4743), což znamená „chřadnout, scházet trápením ap.“ Web www.slovník.cz udává pro sloveso „pine“ tyto významy :

trápit se, schnout, hynout (žalem), stonat, toužit, tratit se před očima

Zde jsou biblické verše, které používají původní hebrejské slovo „maqāq“:

*“A ti, kdo z vás zůstanou, budou **chřadnout**^a pro své provinění v zemích svých nepřátel a také pro provinění svých otců budou **chřadnout** spolu s nimi.”^a Ž.31:11; Ez.4:17 (Leviticus 26:39)*

*“Proto budou mít nedostatek chleba a vody, zděsí se jeden jako druhý a pro svou zvrácenost budou **chřadnout**.^{t22}” (Ezechiel 4:17)*

^{t22} h.: budou **zahnívát** ve svých zvrácenostech.;
Ez.24:23; Ez.33:10; Lv.26:39

*“Vaše turbany budou na vašich hlavách a vaše sandály na vašich nohách. Nebudete bědovat ani se nerozpláčete. Pro svou zvrácenost budete **chřadnout**^{t33} a úpět jeden s druhým.” (Ezechiel 24:23)*

^{t33} h.: Budete **zahnívát** ve svých zvrácenostech

Všimněte si ve verši výše, že o těch lidech je řečeno oboje, totiž že „zahnívají“ a „truchlí“, což naznačuje blízkou rovnocennost mezi těmito dvěma akcemi.

*“Ty teď, lidský synu, řekni domu izraelskému: Mluvili jste takto: Když na nás spočívají naše přestoupení a naše hříchy a my v nich **chřadneme**, jak přežijeme?” (Ezechiel 33:10)*

V tomto verši „chřadnout“ dokonce naznačuje hrozbu smrti v konečném důsledku způsobenou vinou hříchu.

Tento verš, se svým použitím výrazů obdobných v Zachariáši 14:12, zdá se, že je příbuzný:

*“Neboť všechno, co je ve světě -- **žádost těla**, **žádost očí** a **prázdná chloubá života** -- není z Otce, ale ze světa.” (1 Janova 2:16)*

Je zajímavé, že Jan zmiňuje tři kategorie hříchů, které se shodují s tím, co je popsáno jakožto uhnívá v Zachariáši 14:12 („žádost-pýcha života“ je vyjádřena

hlavně jazykem, jako je chlubení). Teď si všimněte záznamu o Satanově trojnásobném pokušení Ježíše:

*“Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z **těchto kamenů stanou chleby**.” (Matouš 4:3)*

Toto pokušení spočívalo v žádosti těla nebo smyslnosti, aby uspokojilo smysly, v tomto případě chuť k jídlu:

*“Potom ho Ďábel vzal do svatého města, postavil ho na okraj střechy chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, **vrhni se dolů**; vždyť je napsáno: ‚Svým andělům přikáže o tobě, a na rukou tě ponese, abys snad nenarazil nohou na kámen **[ta pýcha/chlouba života; humanismus]**.” (Matouš 4:5-6)*

To bylo pokušení pýchy/žádosti života nebo humanismu a jeho troufalosti. Představte si, že Ježíš je na vrcholu chrámu a lidé dole ho sledují, jak vyskočí a přistane bez škrábanece.

*“Pak ho Ďábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu **všechna království světa a jejich slávu [touha očí; Materialismus]**. A řekl mu: „Toto všechno ti dám, jestliže padneš na zem a pokloníš se mi.” (Matouš 4:8-9)*

Bůh poskytl způsob úniku od každého pokušení:

“Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské; věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou dá i východisko, abyste ji mohli snést.” (1 Korintským 10:13)

Ježíš použil Boží slovo, aby zvítězil pokaždé, když Satan představil další pokušení. V každém z těch případů, Kristus odpověděl „psáno jest“ (Matouš 4:4, 7, 10) a odpovídající citace Písma.

Všimněte si, že Eva zažila stejné tři kategorie pokušení:

“Žena viděla, že je to **strom dobrý k jídlu [žádostivost těla]** a **lákavý pro oči [žádostivost očí]**, strom **žádoucí pro získání moudrosti [chlouba života]**. Vzala z jeho ovoce a jedla. Dala také svému muži, který byl s ní, a jedl i on.” (Genesis 3:6)

Tohle byly také ty tři oblasti, ve kterých padli obyvatelé Sodomy:

“Hle, toto byla zvrácenost tvé sestry Sodomy: **Vznešenost [chlouba života]**, **nasyčenost chlebem [žádostivost těla]** a **utěšená bezstarostnost [žádostivost očí, materialismus]**, to měla ona i její dcery, ale ruku chudého a nuzného neposilovala.” (Ezechiel 16:49)

Tady jsou tři hlavní kategorie hříchu, které lze shrnout takto :

	Smyslnost	Materialismus	Humanismus
Eva (Genesis 3:6)	strom byl dobrý k jídlu	bylo to příjemné pro oči	být žádostiv stát se moudrým
Sodoma (Ezechiel 16:49)	plnost chleba	hojnost nečinnosti	hrdost
Ježíšova pokušení (Matouš 4:3-10)	příkaz, aby z těchto kamenů byl chléb	Všechny tyto věci ti dám, pokud se vrhneš dolů a budeš se mi klanět	Vrhni se dolů
1 Janova 2:16	žádost těla	Žádost očí	Chlouba-pýcha života
Zach. 14:12	tělo	oči	jazyk

Tohle pomáhá dát smysl tomu, co se říká v Židům:

*“Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který **ve všem** prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.” (Židům 4:15)*

Jak mohl být Ježíš pokoušen všemi způsoby, jako jsme byli pokoušeni my lidé? On přece nikdy nebyl v pokušení překročit rychlost během řízení auta! „Ve všem“ je odkaz na tyto širší kategorie, ne na každou menší variantu pokušení, která by nám mohla přijít do cesty. Naštěstí opravdu máme velekněze, který byl také pokoušen v každé z těchto kategorií hříchu - a On zvítězil.

A tak to tělo, oči a jazyk, které budou uhnívat, tedy není doslovné fyzické hnutí. Spíše to bylo popsáno jako, že lidé budou chřadnout tím, že jsou přemoženi všemi hříchy (ve třech hlavních kategoriích), kterých se během svého života dopustili, a od kterých se neodvrátili. To „uhnívání“ je spíše v mentálním než fyzickém smyslu.

Takže vidíme, že po uvažování nad termíny „ohně“, „strávit“, a „uhnívat“, tak že to Ohnivě jezero není to, čemu se obyčejně věřilo.

Boží láska se zjevila jako nikdy předtím

Věřím, že ke škodě se ještě přidává skutečnost, že těm ztraceným budou poskytnuty všechny důkazy, včetně zobrazení (možná nějakého nebeského záznamu špičkové technologie) toho, co Bůh udělal, když se je snažil zachránit, zejména skrze celý život Ježíše, jehož životní poslání bylo, ukázat milující povahu (charakter) Jeho Otce. Vrcholem tohoto představení (dání všech důkazů na stůl) bude zobrazení obětní smrti Ježíše, kterou pro ně učinil.

Tento verš je zajímavý:

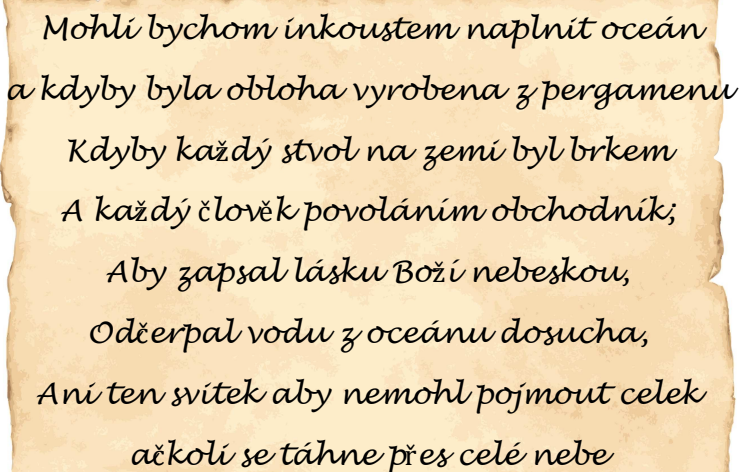
*“a nebe **zmizelo**,^{t8} jako když se svinuje svitek, a každá hora i každý ostrov se pohnuly ze svého místa.” (Zjevení 6:14) ^{t8} ř.: se oddělilo*

To by se mohlo zdát, jako že se svitek místo roztažení sroluje. Ale uvažujte o tomhle - to jediné další použití původního slova přeložené jako „zmizelo“ je v Bibli použito takto:

*“Vznikla z toho ostrá hádka, takže se od sebe **oddělili**². Barnabáš vzal s sebou Marka a vyplul na Kypr.” (Skutky 15:39)*

Pavel a Barnabáš „se oddělili“ – to stejné slovo jako v „nebe zmizelo“. „Oni se rozešli“ – neboli šli různými směry. Pokud vezmete svitek, například dlouhý kus papíru, a z obou konců jej svinete směrem do středu, aby to bylo jako svitky svinuté k sobě, a pak je přestanete držet pohromadě, oba konce se od sebe budou vzdalovat (odjedou) jak se svitek bude odvinovat.

Možná se na obloze otevře něco jako velká obrazovka? Co se svitkem děláte? Normálně na něj píšete, nebo v naší moderní době to může být něco jako obří obrazovka, na kterou promítáte. Mnozí mají představu, že během soudu budou zobrazeny dějiny (Jeho příběh, pozn. překl. slovní hříčka history = His story = Jeho příběh) světa a plán spásy, aby to všichni viděli. Bůh chce, aby každý měl důkazy - někteří nikdy ani neslyšeli příběh o Spasiteli. Myslím na texty hymnu *The Love of God* (Boží láska), který obsahuje tento verš:

*Mohli bychom inkoustem naplnit oceán
a kdyby byla obloha vyrobena z pergamenu
Kdyby každý stvol na zemi byl brkem
A každý člověk povoláním obchodník;
Aby zapsal lásku Boží nebeskou,
Odčerpal vodu z oceánu dosucha,
Ani ten svitek aby nemohl pojmout celek
ačkoli se táhne přes celé nebe*

Ať už jsou použity jakékoli prostředky, je pravděpodobné, že ty důkazy budou jasně viditelné pro všechny. Bůh nebude nic skrývat. Smyslem soudu je

² B21, BKR, CEP, Col – rozešli; MPCZ – oddělili, rozloučili; Petrů - odloučili

samozřejmě z velké části obhájit charakter (jímž je láska) samotného Boha. Věřím, že Bůh dopustí, aby ten boj mezi dobrem a zlem trval dostatečně dlouho, aby to byl pro stranu Boha velmi přesvědčivý případ. Důkazy se nahromadí do té míry, že při konečném soudu bude tento verš splněn:

“Při sobě jsem přísahal, z mých úst vyšla spravedlnost, slovo, které se neodvrátí, že přede mnou klesne každé koleno, každý jazyk bude přísahat.” (Izaiáš 45:23)

Na konci, všechno bude odhaleno; všechny důkazy budou na stole. Každý bude schopen jasně vidět, kdo měl pravdu a kdo se mýlil v tomto velkém sporu mezi dobrem a zlem .

Existuje velmi reálné tušení, ve kterém sám Bůh, je před soudem:

*“Naprosto ne! Nýbrž »Bůh budiž pravdivý, ale každý člověk lhář«, jak je psáno; »abys byl, Bože, uznán za spravedlivého v svých slovech a abys zvítězil, když **bys byl souzen**«.” (Římanům 3:4, Žilka)*

To finální zjevení a soud bude kompletní a plné, na rozdíl od všech dob před ním, během kterého Bůh zaštil lid od příliš náhlého nebo příliš velké dávky zjevení pravdy, a porcoval nám to tak, jak jsme to schopni přijmout. Ježíš řekl svým učedníkům:

*„Ještě vám mám mnoho co říci, ale nemůžete to nyní snést.”
(Jan 16:12)*

Je tedy možné, že během toho konečného soudu, ti ztracení budou vystaveni veškeré pravdě o Božím charakteru v Jeho samotné přítomnosti, zatímco ve stejnou dobu, se stanou plně vědomi si svých vlastních hříchů? Ten pocit viny z jejich životů hřichu, v kontrastu s jejich uvědoměním si Boží svatosti a jak dobrý k nim Bůh byl, a přitom oni pohrdali Jeho prosbami, to bude zdrcující; oni to doslova nebudou schopni snést. Pojdme o tom zauvažovat ve větším detailu.

**Představte si ten pocit ztráty, jestli prošvihnete věčný život.
Cokoliv děláte, nepropázněte nebe.**

Zkušenost těch ztracených v ohnivém jezeře

Představte si (nebo si vzpomeňte na) situaci - a všichni jsme ji zažili - když jste byli nachytáni při trapné situaci. Udělali jste něco špatně a byli jste při tom činu přistiženi. Jaká byla vaše reakce? Možná, že váš obličej zrudl a dokonce jste pocítili nějaké horko. V psychiatrii, je strach z červenání považován za symptom sociální úzkostné poruchy. Někteří pacienti dokonce raději podstoupí operaci sympatického nervového systému (řezání nebo překlenutí té nervové tkáně, která způsobuje pocení a rudnutí), aby zabránili červenání. Lidé půjdou do extrémů, aby se vyhnuli duševní bolesti!

Pokud jste „přistiženi“ vrstevníky, o kterých víte, že udělali to samé a jsou tudíž vinni stejně jako vy, pak se necítíte téměř stejně vinni nebo odsouzeni, ale stále to může být nepříjemná situace.

Pokud byste však byli přistiženi někým, kdo má autoritu, někým, koho si velmi vážíte a o kterém víte, že by byl velmi zklamaný nebo nespokojený s vašimi činnostmi, (koho byste také mohli vnímat, že má úplnou kontrolu nad vámi), cítili byste mnohem větší hanbu a pocit trapnosti. Čím větší je vaše úcta k osobě, které jste byli odhaleni/odkryti, a čím větší je její autorita, tím více „pocítíte žár“.

Takže pomyslete na hříšníka ve zkušenosti „Ohnivého jezera“. Nezapomeňte, že to Ohnivé jezero je ta Druhá smrt (strana 8). Není to místo, ale zkušenost a proces. Ti ztracení budou mít záznam o svých životech před sebou, oni budou

cítit vinu a hanbu. Ale nikoliv vinu a hanbu po jednom hříchu v době, kdy byly páčány v průběhu let jejich života.

Ne, bude to ještě horší. Bude to vina a hanba vědomí všech jejich hříchů zaráz současně. Slyšeli jste někdy, že vám někdo řekl, že když už člověk čelí jisté smrti, tak že před ním probleskne celý jeho život? Zdá se, že tohle se stává.

Ještě ale horší než to, oni budou prožívat všechny své viny a ostudy v přítomnosti Beránka – toho Beránka, který za ně zemřel.

*“... bude mučen v ohni a síře před svatými anděly a před Beránkem.”
(Zjevení 14:10)*

To slovo „síra“ („theion“ Strongovo číslo G2303), má co do činění s Boží přítomností. Ono pochází z řeckého „theios“ (Strongovo číslo G2304; božský nebo Božství), které zase pochází ze slova „theos“ (G 2316) a překládá se 1320 krát jako „Bůh“.

Oni zažijí ohromné množství „horka“, v jistém smyslu - pocit viny a hanby – který přichází zevnitř; a pociťují to psychicky. Tohle souvisí s jistým veršem v Římanům, který popisuje účinek býti postižen/trápen svědomím viny:

*“Ale: „Jestliže má tvůj nepřítel hlad, dávej mu jíst, a má-li žízeň, dávej mu pít; když to budeš činit, nasypeš žhavé uhlí na jeho hlavu.“
(Římanům 12:20)*

Samozřejmě, toto „žhavé uhlí“ není doslovné; to je způsob, jakým Bible popisuje účinky vinného svědomí. Také to odpovídá biblickému popisu konce samotného Satana:

*“Pro množství svých zvráceností jsi špatností svého obchodování znesvětil své svatyně. I vyvedl jsem z **tvého středu oheň** a ten tě strávil, proměnil jsem tě v popel na zemi před očima všech, kteří tě vidí.” (Ezechiel 28:18)*

Oheň, který stráví/pohltí satana, vyjde z jeho středu, nepadne od Boha z nebe. Proč by to mělo být něco jiného než jak s tím „ohněm“, který pohltí kohokoli jiného? Existuje další verš, který – jak to vypadá - naznačuje tento stejný druh reakce na poměrně intenzivní úrovni:

*“Vyděsí se, **zachvátí je křeče a bolesti**, budou se svíjet jako rodička. Jeden bude užasle hledět na druhého, **jejich tváře budou jako plamen**^{t6}.”* ^{t6} h.: tváře plamenné. (Izajáš 13:8)

Ti ztracení, ve zkušenosti Ohnivého jezera, mají všechny své hříchy odhaleny v přítomnosti Beránka, a oni budou „stráveni“ duševním utrpením z důvodu viny všech jejich hříchů. Také dojde k pocitu odstranění Boží přítomnosti od nich a uvědomění si toho, že tohle oddělení se bude již po celou věčnost. Tato duševní muka budou paralelní s tím, co pocítil Ježíš, když zvolal:

“... Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?” (Matouš 27:46)

Ztratili jste někdy něco nenahraditelného, a co mělo velkou osobní hodnotu? Už jste někdy byli zdrceni pocitem lítosti nad tím, že jste učinili velmi špatné rozhodnutí? Jak jste svou ztrátu vnímali? Dokážete si představit pocit ztráty, který byste pocítili při uvědomění si, že jste právě zahodili věčný život?

Ti bezbožní pouze sklídí výsledky toho, co zaseli do svých životů. Budou trpět mzdu (výsledky) hříchu, což je (ta druhá) smrt (Římanům 6:23). Tyto mzdy (výplaty, výdělky) nejsou ukládány přímo Bohem, ale ony přicházejí jako přirozený důsledek rozhodnutí oddělit se od Něho, toho Dárce života. Možná to tolik ani nebude přímá volba oddělit se od Něj, jako volba vzít si namísto toho to, co nabízí svět:

“Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, není lásky Otcovy v něm. Nebo všecko, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.” (1 Janův 2:15-16, BKR)

Je nám řečeno, k čemu takové volby vedou:

“Když člověk své touze po zlu povolí, žádostivost počne a porodí hřích. Jakmile však je hřích spáchán, zplozuje smrt.” (Jakub 1:15, Kurzův překlad)

Pečlivě si povšimněte: smrt pochází z hříchu, nikoliv od Boha

Toto je pouze následování zásady, která říká, že sklídíte, co zasejete.

“Kdo zasévá pro své tělo, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný.” (Galatským 6:8)

Neboli, že zkáza přichází jako přirozený výsledek toho, co je zaseto.

Dokázali byste před Bohem stát bez pocitu lehkého “Horka”?

V případě Izaiáše, to byla přítomnost Pána, alespoň ve vidění, která vyprodukovala v Izaiášovi usvědčení o jeho hříšnosti („běda mně“) a příznání nehodnosti:

“I řekl jsem: Běda mi, jsem zničen, protože jsem člověk nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu nečistých rtů, a mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů!” (Izaiáš 6:5)

Matouš také vyjadřuje tuto spojitost:

“Plemeno zmijí, jak můžete mluvit dobré věci, když jste zlí? Vždyť ústa mluví z přebytku srdce.” (Matouš 12:34)

V Písmu existují příklady lidí - včetně těch, které považujeme za svaté – kteří vyjádřili velké hoře a usvědčení z hříchu v přítomnosti Boha, nebo dokonce andělů.

“Gedeón zjistil, že to byl Hospodinův anděl. Gedeón řekl: Běda mi, Panovníku Hospodine, protože jsem spatřil Hospodinova anděla tváří v tvář.” (Soudcům 6:22)

*“Tu Manóach řekl své ženě: **Jistě zemřeme**, protože jsme viděli Boha.” (Soudcům 13:22)*

*“Na to vidění jsem ale hleděl jen já sám, Daniel, kdežto muži, kteří byli se mnou, to vidění neviděli, nýbrž padlo na ně veliké zděšení a utekli se schovat, zatímco já zůstal sám. Jakmile jsem spatřil to veliké vidění, **nezůstala ve mně síla, má důstojnost rázem přišla vniveč a nedokázal jsem se vzchopit.**” (Daniel 10:7-8)*

*“Když jsem jej spatřil, **padl jsem k jeho nohám jako mrtvý**. I položil na mne svou pravici a řekl: „Neboj se. Já jsem první i poslední” (Zjevení 1:17)*

Toto jsou reakce osob, o nichž bychom se domnívali, že to jsou relativně svatí lidé – oni byli na Boží straně. Jaká však bude reakce na Boží přítomnost u těch, kteří Boha odmítli?

Oheň od Boha?

Měli bychom prozkoumat domněnku o doslovném ohni, který přichází od Boha. V Bibli existuje mnoho příkladů (<https://characterofgod.org/god-takes-the-blame/>), často za použití idiomatických výrazů, kde je o Bohu řečeno, že pouze dělá to, k čemu svolí nebo co umožní. Jeden z nejlepších příkladů a ten, který hodně souvisí se zdejším tématem, je z knihy Job.

Uvažujte o tomto verši:

*“Ještě mluvil, když přišel jiný a řekl: **Boží oheň padl z nebes, zapálil ovce i služebníky a strávil je. Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil.**” (Job 1:16)*

Porovnejte to se Zjevením 20:9, které zní velmi podobně:

*“Zaplňili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale **z nebe sestoupil oheň od Boha a pohltil je.**” (Zjevení 20:9, NBK)*

V obou případech bez podrobného šetření, by mohlo být snadno pochopitelné, že ten oheň sestupuje přímo od Boha. Přesto však, v knize Job, je nám dán letmý pohled za oponu toho, co se skutečně děje. V tomto příběhu je ten oheň z nebe (oblohy) nesprávně přičítán Bohu ve zprávě pro Joba od jednoho z jeho služebníků. Ve skutečnosti, z biblické zprávy jasně vyplývá, že to byl satan, kdo seslal dolů ten oheň a podnítil další problémy na Joba:

*“Hospodin řekl Satanovi: Hle, vše, co má, je ve tvé ruce;...”
(Job 1:12)*

Tohle pomáhá ukázat moc, kterou Satan má, aby působil problémy na Zemi, a poté vrhnul vinu na Boha. Totéž je vidět v následujících verších:

“[šelma/satan] činí veliká znamení, takže nechá i oheň z nebe před zraky lidí sestupovat na zem, a svádí obyvatele země znameními, která jí bylo dáno učinit ...” (Zjevení 13:13-14)

Měli bychom si dávat pozor na to, z čeho obviňujeme Boha. Kniha Job je běžně považována za pravděpodobně první knihu napsanou v Bibli. I když by nám měla (a měla k tomu být nejspíš určena) pomoci pochopit, o co tu ve skutečnosti jde, satan v mnoha ohledech pokřivil naše chápání.

Ještě jeden příklad tohoto principu je místo, kde se o Bohu říká, že zatvrdil Faraonovo srdce, zatímco další verše říkají, že Faraon zatvrdil své vlastní srdce (Boží rolí bylo dát svolení, ne způsobit.):

*“ **A já srdce faraonovo budu zatvrzovat a v zemi Egypta svá znamení a své zázraky rozmnožovat.**” (Exodus 7:3, MPCZ)*

*“Když **farao** viděl, že přestal déšť, krupobití i hřmění, dále hřešil a **zatvrdil své srdce on...**” (Exodus 9:34)*

Takže, s naším chápáním slova „pohltil, strávil“, ten oheň ve Zjevení 20:9 by mohl být z jiného zdroje, než je tradičně chápáno. I když oheň byl přičítán Bohu, On ho neseslal, ale pouze nezabránil, aby oheň přišel, což umožnilo vzniku přirozených následků. Ta nej-npravděpodobnější alternativa je, že onen oheň byl poslán přímo od Boha, aby lidi zaživa spálil. Věřit tomuto, je vrhnout stín na Boží charakter a způsobit vážné problémy s Ježíšovým prohlášením o duchu takovýchto akcí, jak již bylo diskutováno.

Více překroucená pravda

Satan provedl neuvěřitelné překroucení pravdy. Dovedl většinu lidí k přesvědčení, že ti, kdo jsou ztraceni, tak ti budou žít navždy v doslovném pekelném ohni, než aby utrpěli tu Druhou smrt - odplatu za hřích - jak učí Bible. Pravda je zcela jiná:

Kdo bude žít ve věčně trvajícím ohni? – Odpověď vás překvapí!

*“Otěhotníte suchou trávou, porodíte strniště. Váš dech vás stráví jako oheň. Národy budou vypalování vápna, vzplanou ohněm jako posekané trní. ... Hříšníci na Sijónu se strachují, bezbožné zachvátil třes: **Kdo z nás bude pobývat u stravujícího ohně? Kdo z nás bude pobývat u věčných plamenů?** Ten, kdo chodí v spravedlnosti a mluví, co je správné; kdo zavrhuje nekalý zisk z vydírání, vytřásá ruce, aby nepřijal úplatek, kdo zavírá uši, aby neslyšel o prolití krve, a přivírá oči, aby se nedíval na zlo.”
(Izaiáš 33:11-12,14-15)*

Velmi překvapující odpověď na otázku „kdo bude přebývat u věčných plamenů?“ je to, že to budou vlastně ti spasení, kteří budou žít věčně v duchovním, „pohlujícím / stravujícím“ ohni Boží přítomnosti. Je zřejmé, že nejde o doslovný fyzický oheň, s nímž jsme nejvíce obeznámeni. Ne, má to co dělat s přítomností Boha; “neboť náš Bůh je oheň stravující” (Židům 12:29).

Stravující oheň pro ty spasené

Pro ty, kteří jsou v procesu spasení, dokonce i teď, ta Boží přítomnost je oheň stravující, neboť den po dni v průběhu celého jejich života, jak „hledí“ na Krista a jak jsou jim nečistoty „vypalovány“ z jejich charakterů, tak oni jsou „zkoušeni v ohni“ (Zjevení 3:18).

“A my všichni, spatřující s poodhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.” (2 Korintským 3:18)

Hledění (patření) na Ježíše a porozumění tomu, co On pro ně udělal, je motivuje, aby se ze své vlastní vůle rozhodli oddělit od hříchu; aby jejich vztah s Bohem byl tou nejdůležitější věcí v jejich životě.

Pár záchytných bodů z hebrejštiny

O tomto se můžeme něco dozvědět, když se podíváme na některé hebrejské znaky.

Slovo pro „muže“ – pro odlišení od ženy – je v hebrejštině „iš“ a vypadá takto:

יש

Je to napsáno hebrejskými písmeny - čteme zprava doleva - Alef, Jod, Šin. „Jod“, nejmenší písmeno hebrejské abecedy, je ekvivalent k řeckému písmenu *iota* a je překládáno jako „písmenko/literka“ v tomto verši:

“Neboť amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné nejmenší písmenko^{t11} ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. t11 ř. iota (= h. jod).” (Mt 5:18)

Toto „Jod“ znamená nebo je odvolávka na ruku Boží, konkrétně, Jeho pravou ruku - Mesiáše. Je-li Boží ruka odstraněna od člověka - když písmeno Jod je odstraněno ze slova pro *muže* – tak výsledkem je hebrejské slovo pro oheň:

יש - י = ש

A zajímavé je, že podobná věc se děje u slova pro ženu, které je:

אשה

Při čtení zprava doleva píšeme: Alef, Šin, He(j). Je-li písmeno „Hej“ odstraněno, tak opět, to co zůstává, je ono slovo pro oheň:

אשה - ה = אש

Písmena „Jod“ a „Hej“, která byla odstraněna ze slov pro muže a ženu, když uděláme jejich kombinaci Jod-Hej, tak vytvoří slovo „Jáh“ (hláskováno „Jáh“ v Žalmu 68:4 v MPCZ), což je poetická forma Božího jména:

איש - י = אש **Muž – Jod = Oheň**

אשה - ה = אש **Žena – Hej = Oheň**

י + ה = יה **Jod + Hej = Jáh (Bůh)**

Již jsem zmínil, že písmeno „Jod“ odkazuje na Mesiáše. Písmeno „Hej“ může znamenat „hle“, tudíž „Hle, Mesiáš“.

Pro řádnou reprezentaci Boha je zapotřebí muže i ženy společně. Když je Boží přítomnost od nich odstraněna, to, co zůstává, je oheň. To, co jsme zjistili, se správným pochopením role Boha při zničení bezbožných, je to, že muži nebo ženy „shoří“ (v přeneseném slova smyslu), když je od nich Bůh zcela odstraněn. Není to tedy přímý Boží čin, který ničí člověka, ale **odstranění** Jeho život udržující přítomnosti, když je Bůh odmítnut.

To je v souladu s myšlenkou, že Bůh během biblických dějin nikoho přímo nezničil. On odejme (stáhne) Svou ochrannou přítomnost, když není žádoucí, a ponechává nechráněné lidi buď ničiteli (samotnému satanovi), nebo ostatním, kteří by jim ublížili, nebo je přenechá přírodním silám. V tomto

případě to, co On odnímá, je Jeho život udržující moc a - odpojení od zdroje života - lidé umírají.

Tyto verše naznačují aktivní roli ze strany Boha tím, že nás udržuje naživu v každém okamžiku :

“Neboť ,v něm žijeme, pohybujeme se a jsme’ ... “ (Skutky 17:28)

“On je přede vším a všechno v něm spočívá.” (Kolosským 1:17)

“jenž, jsa září jeho slávy a výrazem jeho podstaty, a udržuje všechny věci slovem své moci ...” (Židům 1:3)

Když tohle Kristus přestane dělat, následkem je smrt.

Ta Druhá smrt a charakter Boha

Celá tato studie začala v souvislosti s mým bádáním v tématu Božího charakteru. Ke konci roku 2015 jsem započal své webové stránky <https://characterofgod.org> s cílem sdílet informace o tom, co Bible říká o charakteru Boha. Zjistil jsem, tím, že jsem nechal Bibli definovat své vlastní podmínky, jak to bylo provedeno výše s „ohněm“ a „strávit/pohlit“ a „uhnívat“, že Bůh se stává srozumitelnější a je chápán jako více milující. Velkou otázkou, která brzy vyskočí v diskusích o Božím charakteru je: „zabíjí Bůh?“ Ještě důležitější je konkrétnější otázka „zabíjí Bůh pomocí Druhé smrti?“ Opět s odkazem na Zjevení 20:9, posílá Bůh osobně, aktivně a přímo oheň, aby usmrtil ty ztracené?

Pokud smícháme doslovný oheň přímo od Boha s duševní úzkostí, která bude součástí této zkušenosti, pak máme něco, co je definováno jako mučení (trýznění). Mučit někoho - způsobit bolest před popravou – je něco, co civilizované vlády nedělají. Mučení není prospěšné pro toho, kdo je mučen (zjevně), pro kohokoli, kdo se na to dívá (u takových by to mělo vzbudit soucit, dokonce pobouření), ani pro mučitele, i když někteří mohou mít pocit, že pro pomstychtivého ducha je to uspokojivé. Jakékoli fyzické mučení, které

by bylo uvaleno, by učinilo ten trest přísnějším než pouhé „odplatou za hřích je smrt“.

Odplatou hříchu není trýznění (mučení)

Pokud by Bůh osobně a aktivně ukončoval hříšníkův život, to by prokazovalo, že smrt vychází od Něho, že smrt je součástí jeho způsobů, jeho principů vlády. To by znamenalo, že Bůh smrt přinesl jako konečné řešení na problém hříchu. My však víme, že tomu tak není, protože smrt sama o sobě je Božím nepřítelem.

“Jako poslední nepřítel bude zhlazena smrt.” (1 Korintským 15:26)

Nebylo by to dosti podivné, pokud by ten poslední nepřítel, který by měl být zničen ve Velkého sporu - smrt – byl zničen skutkem Boha samého a to působícího smrt? Bůh, který ničí smrt a který tuhle smrt používá jako konečné řešení – to nedává vůbec smysl! To by ustanovilo smrt jako nástroj, který Bůh používá k řešení problémů. Nebyla by smrt účinněji zničena (a to i ve smyslu ukázání, že smrt v první řadě nikdy nebyla nutná) Bohem skrze ukázání, že smrt nikdy nebyla součástí Jeho plánu?

Ten finální, konečný výsledek hříchu je smrt. Bible říká, odkud pochází smrt:

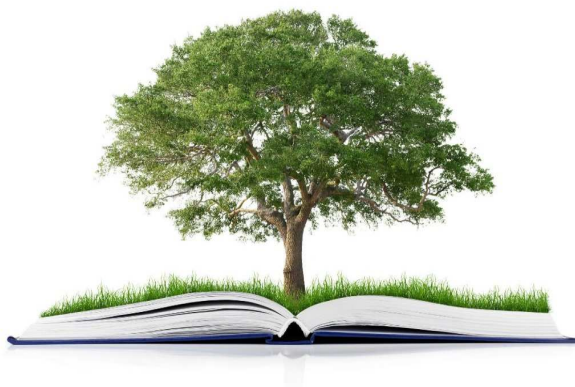
*“Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonany hřích plodí smrt.”
(Jakub 1:15)*

Hřích přináší smrt; to je jeho zdroj. Pokud řekneme, že na konci je zdrojem smrti Bůh, potom co to z Boha dělá? Uvažujte, co bylo řečeno Adamovi a Evě v zahradě Eden:

“ale ze stromu poznání dobra a zla, z něho jíst nebudeš, neboť v den svého pojedení z něho jistotně budeš muset umřít.” (Genesis 2:17, MPCZ)

Byla to hrozba nebo varování? V tom je rozdíl. Pokud vám řeknu o nebezpečí z něčeho nebo z někoho jiného, to znamená varování. Pokud vám však řeknu o možném nebezpečí plynoucím ze mě - to je hrozba. Bůh by nikdy nemohl získat lásku a loajalitu svých stvořených bytostí tím, že by jim vyhrožoval silou. Jeho „zbraněmi“ jsou láska a pravda.

Bylo to “jistotně budeš muset umřít” hrozbou či varováním?

Bůh říkal buď:

pokud budete jíst z toho stromu, bude to mít negativní důsledky, a já nechci, abyste to prožili (varování).

nebo

pokud budete jíst z toho stromu, zabiju vás. (Zní to dost drsně, ale to je přesně to, o co by se jednalo - strašná hrozba.)

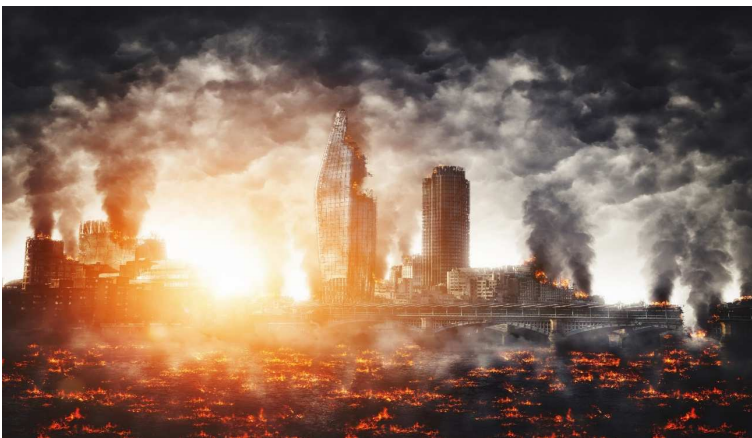
Jak dobře víme, hodně se lze dozvědět z tónu hlasu, kterým jsou slova vyslovována. Žel, to při čtení Genesis nemáme k dispozici. Ale jen na to pomyslete - Bůh právě stvořil Adama a Evu; všechno udělal dokonalým; naprojektoval vše pro jejich štěstí. Pak jim Bůh v podstatě řekl „dělejte to podle Mého způsobu, poslouchejte Mě, nebo vás zabiju“ (přínejmenším na konci). Zdá se, že to zapadá? Sotva! Otázkou, je opět tento verš:

“I vystoupili na šíři země a obklíčili tábor svatých a to milované město; a z nebe [od Boha] sestoupil oheň a strávil je.” (Zjevení 20:9, MPCZ)

Co je ten „oheň“, který strávil ty bezbožné? Ve verších výše jsme již viděli frekvenci, s jakou se slovíčko „oheň“ používá v symbolickém smyslu. V souvislosti s Ohnivým jezerem se tento oheň zdá být spíše jako soužení/trýznění svědomí.

Samozřejmě, mohl by tam být i fyzický, očistný oheň, aby se odstranily mrtvolky a očistila země:

“Pánův den ovšem přijde jako zloděj v noci. Toho dne se nebesa s rachotem zřítí, živly se rozpustí žárem a země i všechno na ní shoří.” (2 Petrova 3:10, NBK)

Toto zřícení lze přirovnat k tomuto verši:

“Potom jsem uviděl nové nebe a novou zemi. První nebe a první země totiž pomínuły a moře již nebylo.” (Zjevení 21:1, NBK)

“Den Páně/Pánův den“ je často spojován s druhým příchodem, zatímco to zřícení/pomíjení ve verši nahoře je až po Miléniu a v rámci přípravy na obnovu „nového nebe a nové země.“

Dává to pocit, ve kterém mohou být tyto dva verše dány dohromady, když vezmeme v úvahu toto:

“Tato jedna věc ať vám není skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den‘.” (2 Petrova 3:8, CSP)

Takže ten „Pánův den“ by zde mohl obsáhnout celé 1000-leté období, ten poslední 1000 roční „den“ ze sedmi „dnů“ v dějinách spasení. To samozřejmě odpovídá Pánovu dni, což je poslední den v doslovném sedmidenní týdnu.

“Neboť Syn člověka jest pánem nad sobotou.” (Matouš 12:8, Žilka)

Je také možné, že soud při Druhém příchodu je předobrazem soudu na konci Milénia, stejně jako potopa, Sodoma a Gomora, a pád Jeruzaléma jsou předobrazem na Druhý příchod. Tohle je to, co se zdá, že Bible naznačuje skrze skutečnost, že Zjevení 20:9 se vztahuje jak na Druhý příchod a soud na konci těch 1000 let.

Souhrn

Bůh, který usmrcuje s pomocí Druhé smrti tím, že na konci upálí Svě nepřátele, je v rozporu s:

- skutečností, že se jedná o „oheň z tvého středu“ (Ezechiel 28:18), který bude šírat (pohlít) Satana.
- okolnosti Ježíšovy smrti - tam žádný oheň z nebe nebyl.
- princip sklizně a setby - smrt je důsledkem volby člověka spíše než něco externě uloženého od Boha.
- hřích ničí sám sebe. V podstatě, Bůh raději umožní zvolit sebevraždu než spáchat zavraždění.
- Ježíšův charakter tak, jak je zobrazen v evangeliích.
- Ježíšovo tvrzení “Kdo viděl mne, viděl Otce.” (Jan 14:9)
- Tím napomenutím „milujte své nepřátele“ (Matouš 5:44), aby se pronásledovatelům činilo dobře.
- Bůh pouze odnímá podporu života (tedy Svěho Ducha) což vede k smrti. On nepotřebuje aktivně způsobovat smrt.
- mnoho těch příkladů použití idiomatických výrazů, kde se o Bohu říká, že udělal to, co Bůh jen dovolil nebo umožnil, jako je tomu v případě Joba.
- množství vzorových biblických příkladů, kde se Bůh sám stáhnul, pokud nebyl vítaný a ty potíže přišly z jiného zdroje.
- Boží role jakožto ochránce.
- Bůh “totiž nechce, aby někdo zahynul” (2 Petrův 3:9) – osobní usmrcení Bohem by bylo jít proti Jeho vlastní vůli.

Těm, kteří jsou ochotni dovolit Bibli, aby vysvětlil sama sebe, ta Druhá smrt nabývá nového významu. Zajisté, zdroji této smrti může být lépe pochopeno, než jak to bylo obecně vyučováno. Mnozí lidé, kteří trvají na porozumění té Druhé smrti pomocí světských definic, i když mohou být přesvědčeni, že Bůh je láska, tak v takových číhá strach; a někteří to chápou tak, že v případě, že

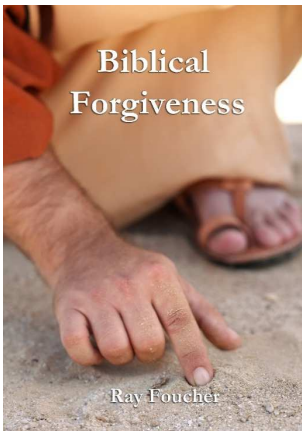
se neseřadí (nesrovnají), tak na konci je Bůh zabije. Tohle je v rozporu s biblickým veršem, který říká:

*"V lásce není strach, ale dokonalá láska strach zahání; vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce."
(1 Janova 4:18)*

Doufám, že tato studie o Ohnivém jezeře a Druhé smrti pomůže objasnit některé záhady a nejasnosti ohledně toho, co se děje na „druhé straně“. Chtěl bych znovu odkázat čtenáře na můj web <https://characterofgod.org> , který má mnohem víc věcí ke sdílení o úžasném charakteru Boha a proč se nemáme čehokoliv bát od Toho, který je láska.

Další knihy od stejného autora:

Biblické odpuštění: Existují dva druhy?

Tato studie ukazuje, pohledem na originální slova, že odpuštění je dvoj-fázová operace. Bůh odpouští každý hřích, otázkou je, zda toto odpuštění přijímáme nebo ne. Ve skutečnosti existují různá řecká slova pro odpuštění udělené a odpuštění přijaté. Jedno je vždy bezpodmínečné, zatímco to druhé je vždy podmíněné.

Můžete mě kontaktovat prostřednictvím mé webové stránky. Komentáře jsou vítány. - Ray Foucher . Tato elektronická kniha (a jakékoli aktualizace) jsou

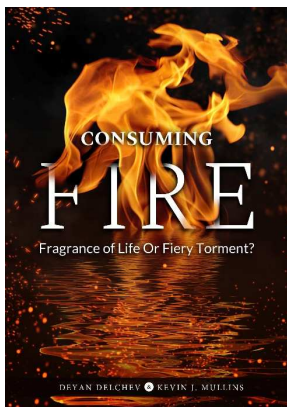
k dispozici ke stažení zdarma na adrese:

<https://characterofgod.org/resources>

Skvělí knižní společníci k tomu, co jste si právě přečetli:

Stravující oheň: Vůně života nebo žhavá muka?

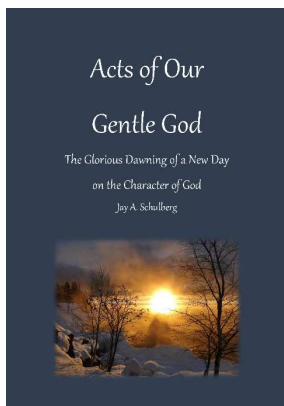
Napsali Dejan Delčev & Kevin J. Mullins

Pro ty, kteří věří v Boha, je téměř všeobecně zdůvodňováno, že jediným způsobem, jak ukončit hřích, je zastavit ty bezbožné mrtvé v jejich činnosti tím, že bude seslán ohnivý proud zuřivosti ze srdce Boha, aby ti bezbožní byli spáleni a byl s nimi konec. Často se předpokládá, že pokud je Bůh Bohem spravedlnosti, potrestá přestupníky a odmění je za jejich zlo podle jejich skutků přímým vložením do plamenů a spálením zaživa Bohem samotným. Udělal by tohle milující Bůh svým dětem?

Skutky našeho laskavého Boha, Zářivý úsvit nového pochopení nadčasového a neměnného Božího charakteru

Napsal Jay A. Schulberg

Utopil Bůh miliony lidí v povodni? Upálil zaživa občany Sodomy a Gomory za jejich protiprávní činy? Co ve skutečnosti má Bible na mysli, když mluví o Božím hněvu? Kniha *Skutky našeho laskavého Boha* představuje přesvědčivé důkazy z Bible, aby zbavila Boha obvinění, že je necitlivý, odsuzující, ovládající, neférový, špatně naladěný nebo násilný. Kniha ukazuje, že celá Bible, správně pochopená, je v souladu s oním definitivním prohlášením „Bůh je láska.“ (1. Janova 4:8).

Tyto knihy jsou ke stažení zde <https://fatheroflove.info/>

Pro čtenáře Bible, které v knize Zjevení znepokojuje Ohnivé jezero, tato studie bude úlevou. Proč? Protože na rozdíl od všeobecného přesvědčení, ona konečná soudní scéna není o nějakém fyzickém ohni, který by hořel navždy.

Nicméně to však bude bolestivá zkušenost – jak psychicky tak i emocionálně. Miliardy lidí budou čelit svým vlastním nesprávným rozhodnutím a té konečné volbě nedůvěřovat Bohu. S uvědoměním ztráty věčnosti, stupeň lítosti bude nad míru. Spolu s pocitem viny a hanby jakožto obrazných žhavých uhlíků na hlavách vycházejících z jejich nitra, to bude stačit na to, aby jejich životy byly doslova zlikvidovány v té Druhé smrti.